

Op een dag dat een aantal leden van Bakelandt's bende in hun hol bijeenzaten, kwamen Meyer en Buyse opgewonden binnengevallen.

Nog voor zij iets hadden kunnen zeggen, vroeg Bruneel:

— Van waar komt ge? En waar is de kapitein? Gij zijt samen vertrokken.

— Slecht nieuws! zei Buyse. Busschaerts is gevangen genomen.

't Was of een schok alle aanwezigen ontroerde. Ieder sprong verschrikt op.

— Gevangen genomen!

— Door wie? Waar?

— En de kapitein?

— Stilte, gebood Buysse.

Dan vertelde hij hoe Busschaerts, op bevel van de kapitein, zich ziek had gehouden en gastvrij door boer Feys in zijn hoeve werd opgenomen.

Blijkbaar had de boer argwaan gekcesterd. Een feit was zeker, dat hij het gerecht had verwittigd en Busschaerts, die blijkbaar niet had kunnen ontsnappen, werd aangehouden en gebonden op een kar weggevoerd.

Dit nieuws bracht onder de rovers grote ontsteltenis teweeg.

Buyse deed opmerken, dat de kapitein bevolen had alle pogingen in het werk te stellen om hun makker te bevrijden.

— 't Is gedaan met de bende! riep de Schout. Busschaert zal ons allen verraden.

- Ik trek hier rap weg, merkte een tweede op.
- Zijt ge nu kleine kinderen? kreet Simpelaere. We kunnen een andere verblijfplaats zoeken.
- 't Is uit met de bende van Bakelandt, herhaalde Bruneel. De zwarte hand ligt op ons. Maar ze hebben mij nog niet!
- Allen riepen door elkaar.
- En gaat ge 't bevel van de meester niet gehoorzamen? vroeg Simpelaere met flikkerende ogen.
- Waarachtig niet, hernam de Schout met een vloek. Denkt ge dat ik zot ben, om naar Tielt te trekken, waar alle gendarmen en soldaten natuurlijk opgeroepen zijn, om jacht te maken op rovers!
- En uw eed? riep Simpelaere. Ge hebt gezworen!
- En toen Bakelandt u afzond, om mij dood te steken, was dat trouw aan de eed, hein?
- Wat was dat? vroegen de anderen.
- Bruneel vertelde 't gebeurde op de avond, toen hij van Zedelgem kwam.
- Gemeen, laag! brulden de bandieten, want ieder bedacht met schrik, dat de kapitein aldus met elk van hen kon handelen.
- Hij liegt! riep Simpelaere.
- Zwijs, lafaard! gebood Bruneel. Gij spant met Bakelandt.
- Ik span met iedereen.
- Ik zeg dat gij tegen ons zijt met Bakelandt.
- Niet waar! loog Simpelaere.
- Wel waar!
- Niet waar! hernam Simpelaere die thans dierf spreken omdat er niets uitgelekt was van wat tussen hem en de kapitein was overeengekomen en wel wist dat de kapitein niets zou uitbrengen.
- Ik zeg u dat gij met Bakelandt een komplot gesmeed hebt om mij van kant te maken! tierde Bruneel.
- Maar Simpelaere liet zich niet op de tenen trappen.
- Mannen! riep hij. Bruneel wil u tegen Bakelandt opruien. Hij wil zelf kapitein worden....
- Nogmaals klonk de stem van Bruneel alles overschreeuwend.
- Zwijs, lafaard.
- Simpelaere sprong op.
- Ik laat dat niet zeggen! huilde hij. Ik ben nooit een lafaard geweest en ik zal het nog eens bewijzen.
- Hij trok zijn mes.
- Vooruit er mede! riep hij. We zullen eens zien wie hier de lafaard is!
- Dat spelletje heeft nu al lang genoeg geduurd.
- Bruneel grinnikte.
- Dat zal de kapitein u wederom opgelegd hebben niet waar? sarde hij.
- Ziet ge wel, mannen, dat hij een valsaard is! huilde Simpelaere. Telkens ik mij tegen zijn valse aantijgingen wil verzetten zegt hij dat de kapitein mij op hem afstuurt om hem koud te maken.
- Of 't niet waar is!
- Maar het zijt gij toch die mij uitdaagt! Heb ik mijn mond opengedaan?

BAKELANDT

EEN VIS
met
STREKEN

Zijt gij het niet die mij uitlokt om te vechten. Ik ben geen lafaard! ik herhaal het. En zal ook niet dulden dat gij voortgaat de kapitein en mij te belasteren.

Hij plantte zijn mes in de tafel waar het trillend bleef steken.

— Trek uw woord in of haal het mes uit de tafel, als ge het hart hebt.

Bruneel was nader gesprongen.

De mannen hielden hem tegen.

— Niet vechten, Bruneel! riepen zij.

— Sarnidonders! Denkt ge allen dat het mij aan moed mangelt.

— Trek dan uw woorden in! riep Simpelaere.

— Neen! ik houd ze staande.

— Vecht dan.

De mannen verzetten zich opnieuw.

Er was twijfel in hun geest ontstaan.

Wie sprak er waarheid?

Wie loog er?

Lang konden zij zich niet bedenken.

Op dit ogenblik kwam een man binnen.

't Was Busschaert, vader.

— Uw zoon is gepakt! riep Waen.

— Wat... wat... stamelde de rover. Mijn zoon!

— Is in handen van 't gerecht, in de macht der gendarmen.

De vader slaakte een gil en tierde.

— In handen der gendarmen! Dat is de dood, mannen. Maar vertel mij wat er gebeurd is?

Buyse verhaalde in enkele woorden de geschiedenis.

De oude Busschaert begon te vloeken.

— Ha! riep hij met de voeten stampende, 't is altijd hetzelfde. Bakelandt zendt ons naar de gevaarlijke punten. Hij houdt zich achter af. En mijn zoon zit in 't kot, terwijl de kapitein vrij gebleven is.

— Ge hebt gelijk, viel Bruneel in, 't is altijd: Pé gij dit, Verplancke daar, Meyer hier. Wij moeten de slag slaan en hij pakt de duiten vast. Maar 't is gedaan. Men heeft mij ook verraden! Hoe of wie weet ik niet. Maar ik sta op de boek bij 't gerecht.

Nu vertelde de Schout het voorval bij Theresia's ziekbed.

— Maar dan is gans de bende verklapt! tierde Buyse. Ik ook trek er van door. Ieder is nu zijn eigen baas. Wie weet hoe spoedig de gendarmen hier zijn!

Inmiddels was Simpelaere naar buiten geslopen. Het werd te gevaarlijk met die Bruneel.

— Ik vertrek naar Wingene en zal alles aan Bakelandt vertellen, mompelde hij op spijtige toon.

Alleen kan ik niets doen. Lodewijk is slim. Hij zal wel een uitweg vinden. Bovendien heeft hij nog veel geld.

De stoutmoedige roverhoofdman was langs een omweg naar Tielt gesnel. Hij wilde weten, waar men de gevangene opsloot. Onbevreesd trok hij de stad binnen, welke in rep en roer stond. Groepjes mannen en vrouwen stonden luidruchtig te babbelen. Ze wisten reeds het gebeurde bij Feys en hadden de kar met de rover gezien.

Bakelandt voelde zijn moed verminderen. De gevangenneming van zijn handlanger had een geweldige indruk op hem gemaakt. En hij sidderde bij de gedachte, dat hij in handen van 't gerecht zou vallen! Hij was hier te midden van mensen, die, moesten zij ook maar vermoeden, wie hij was, hem grijpen zouden. Wat keek die dikke burger hem doordringend aan! En die twee ginds, wezen ze naar hem? Herkende men hem? 't Scheen de schelm toe, of ieder naar hem zag. Bakelandt keerde zich om en trok weer rap de stad uit. Een geheime vrees beving hem. Hij verdubbelde zijn stappen. Eindelijk zette hij 't op een lopen. Midden in 't veld bleef hij staan. De oude stoutmoedigheid behield weer de bovenhand.

Eerst wilde hij naar Verleye gaan; maar achteraf zag hij van dit plan af.

Men moest de vorige avond eens bemerkte hebben, dat Verleye bezoek had ontvangen en er een huiszoeking doen. Bakelandt besloot dus in 't bosje de komst zijner trawanten te verbeiden, hoe lang de tijd ook vallen zou.

Moest hij zich bij Verleye verschuuld hebben, dan zou het lot van Busschaert ook 't zijne geworden zijn. Inderdaad landbouwers hadden bemerkte dat twee kerels bij 't hutje van Verleye stonden en enige ogenblikken later binnen gingen. Toen ze nu het verhaal van de gevangenneming hoorden, brachten ze dit alles met elkander in verband en deelden hun vermoeden aan de overheid mee. Verleye werd geboeid naar Tielt gevoerd, want hij kon geen juiste uitleg geven over dit bezoek en versprak zich telkens.

Verleye bleef gevangen.

De avond naderde weer.

Bakelandt zag van uit het bosje een man naderen, hij herkende Simpelaere, die immers uit de woorden van Meyer en Buyse de aangeduide plaats kende. Blij liep de kapitein naar zijn makker toe.

— Waar blijven de anderen? riep hij.

— Helaas, kapitein!

— Wat! spreek?

— De bende bestaat niet meer. Ze weigerden te komen.

— De lafaards! 't Is om een maat te doen! kreet de ander terwijl zijn gelaat verduisterde. En toen hij alles vernomen had, de oproerige woorden van Bruneel en de anderen, ging hij te werk als een razende. Hij kreeg een van zijn oude vlagen van drift en woede. 't Was of hij de grond voelde wegzinken onder zijn voeten. Zijn rijk was uit! De bende bestond niet meer!

Gebroken was ook de keten, die allen verbond. Ieder werkte op zijn eigen. Maar dat kon niet blijven duren! De een na de ander zou in handen van 't gerecht vallen, de een zou de ander verraden. En de roverhoofdman bedacht met een rilling, dat hij de grootste schuldige was, dat alle speurhonden, alle gendarmen en soldaten op hem zouden afgezonden worden.

— 't Is wel! sprak hij dof. Kom, Simpelaere, wij blijven bij elkander. We staan weer alleen juist als vroeger, als bij 't begin.

Maar als ik kan, zal ik mij op de lafaards wreken.

Beide schelmen trokken het veld in.

THE GREAT BRITISH EMERALD
J. L. GARDNER
HANELANDT

JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN
BAKELANDT

Deel II

ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK
1955